

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.203 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 16 november 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 november 2005 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.3. Verzoeker diende op 20 maart 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingen-wet). Regelmatig werden bijkomende stukken verzonden ter ondersteuning van deze aanvraag. Zo wordt bij brief van 5 oktober 2006 de familiale situatie van verzoeker nader toegelicht, namelijk dat hij vergezeld is van zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen, geboren in 1993 en 1997. Hierin wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat de regularisatieaanvraag van verzoeker en zijn familieleden gebaseerd is op de langdurige asielprocedure en op grond van duurzame sociale banden en humanitaire redenen.

1.4. Op 20 augustus 2008 besliste de gemachtigde van de minister dat de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

1.5. Op 14 oktober 2008 werd de in punt 1.4. bedoelde beslissing ingetrokken en werd een nieuwe beslissing getroffen waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden. Deze beslissing werd op 21 oktober 2008 ter kennis gebracht.

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding. Er dient op gewezen te worden dat er tot nader order geen rolrecht wordt geëist voor de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze bijgevolg kosteloos zijn. Op deze vraag kan bijgevolg niet worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Op 17.11.2004 kwam betrokkene aan in België en vroeg hij hier asiel aan, zijn aanvraag werd op 31.05.2005 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ten gronde onderzocht. Op 28.11.2005 nam het CGVS de beslissing 'niet erkend', hem betekend op 01.12.2005. Op 13.12.2005 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing, bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep is thans nog hangende.

Het feit dat betrokkene vergaande integratiewil kent, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft doorlopen en een inburgeringscontract ondertekende, vrijwilligerswerk verricht, Nederlands leert en spreekt, een overeenkomst sloot met de VDAB voor training en opleiding, een cursus basisveiligheid heeft gevolgd, dat hij geselecteerd is voor de vooropleiding bouw, dat hij is aangesloten bij een ziekenfonds, dat hij hier een rekening heeft geopend, dat hij een abonnement heeft voor de bus en de trein, dat hij hier naar de dokter en de tandarts gaat, dat hij hier een gemeubelde duplexkamer huurt waarvan hij de huur steeds stipt betaalt, hier een vrienden kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 6 maanden in een land de taal wil spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene beschikt ook over een arbeidsvergunning en legt een arbeidsovereenkomst voor, doch dit is geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met zijn partner, mevr. C., C. M. C. en dat zij wensen te trouwen: om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een getuigschrift van goed en zedelijk gedrag beschikt, dat hij geen opzettelijke fraude heeft gepleegd bij zijn aanvraag en geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)

3.2. Een tweede middel wordt afgeleid *“uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel.”*

3.3. Verzoeker herhaalt de redenen die hij heeft aangehaald ter ondersteuning van zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Verzoeker stelt dat verweerder er zich slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en zijn integratie onvoldoende heeft onderzocht. Verzoeker specificeert dat verweerder er zich toe beperkt te verwijzen naar argumenten welke door hem werden ingeroepen doch nalaat te motiveren waarom de ingeroepen motieven onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een regularisatie. Verzoeker voegt er nog aan toe dat verweerder geen enkele melding maakt van de langdurige asielprocedure, hoewel hij dit argument voor de toekenning van de regularisatie heeft ingeroepen. Volgens verzoeker verleent verweerder niet alleen een onvoldoende motivering maar houdt hij zich ook niet aan de eigen richtlijnen, waarbij hij verwijst naar een stuk gevoegd bij zijn verzoekschrift.

3.4. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat verzoeker nergens het element aanhaalde dat de asielprocedure ertoe leidt dat hem de regularisatie op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. De verwerende partij merkt voorts op dat er rekening gehouden werd met de concrete situatie dat een beroepsprocedure hangende is, omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken aanvaard werden door de beslissing inzake de ontvankelijkheid van diens regularisatieaanvraag. Verder stelt verweerder dat hij dienstig kan verwijzen naar een omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 15 december 1998. Verweerder benadrukt dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor regularisatie indien zij binnen een termijn van vijf jaar geen uitvoerbare beslissing hebben ontvangen. Verweerder verwijst naar de beslissing van 28 november 2005 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze uitzondering.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de minister de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. De gemachtigde van de minister beschikt bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. “Discretionaire” bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden. Voor de wettige uitoefening van de beoordelings-vrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden. De motivering van een beslissing ten gronde in het kader van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (RvS 4 juli 2003, nr. 121.316).

3.9. Uit de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker wel degelijk verwijst naar de diverse fases van zijn asielpprocedure en erop wijst dat zijn beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen nog steeds hangende is. In zijn in punt 1.3. vermelde aanvulling van 5 oktober 2006, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt verzoeker expliciet dat hij zich baseert op het criterium inzake langdurige asielpprocedure. Daar waar verweerder lijkt aan te geven dat er wel degelijk rekening gehouden werd met verzoekers hangende asielpprocedure, aangezien verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd, dient de Raad vast te stellen dat verweerder tekort gekomen is in zijn motiveringsplicht aangezien niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing waarom de hangende asielpprocedure op zich niet volstaat om verzoekers aanvraag gegrond te verklaren.

Deze vaststelling leidt op zich reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.10. De verwerende partij zoekt voor haar interpretatie van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet tevergeefs steun “in de omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 15 december 1998.” Voor zover verweerder hiermee bedoelt de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en de regularisatie van bijzondere situaties (BS, 19 december 1998), wijst de Raad erop dat deel 2 werd opgeheven door de omzendbrief van 6 januari 2000 inzake de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (BS, 10 januari 2000) en dat deel 1 opgeheven werd door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet (BS, 17 maart 2000), zodat het verweer dat de verwerende partij formuleert ten aanzien van de bestreden beslissing, in zoverre het gesteund is op voormelde omzendbrief, juridische grondslag mist. Bijkomend merkt de Raad op dat de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch het beginpunt noch het eindpunt vormt van verzoekers asielpprocedure.

3.11. De passage in de bestreden beslissing aangaande verzoekers wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan volstaat kennelijk op zich niet om de bestreden beslissing te schragen.

De gemachtigde van de minister heeft de materiële motiveringsplicht geschonden: de motivering is gebrekkig. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de

nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden het eerste en het derde middel niet besproken, aangezien de eventuele gegrondheid ervan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA